

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Πανεπιστήμιον ἐκ τῆς Ἰατρικῆς τῆς Παιδείας ὡς καὶ κατ' ἑξῆς παιδιὰν περιεχόντων σύγγραμματα, ἀληθείας παραχρῆν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν δημοσίως, καὶ ἐκ τῆς Οὐκομινικῆς Πατριαρχικῆς Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκημα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐπιτομιῶν δραχ. 7. — Ἐξαετομιῶν φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομῶν ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἰνε προκληρωτάται δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λσκ. 18. — Ἐν τῷ ἔξωτι φρ. χρ. 0, 18
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰδίου, 119, Ἰωάνη Χρυσόσκηνιακοῦ

Περίοδος Β'. — Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 22 Ἰουνίου 1896

Ἔτος 18ος. — Ἀριθ 24

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΣΤΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 177)

Καὶ ὁ κύριος Σέργιος διηγήθη τὴν ἱστορίαν του :

Ἀνήκεν εἰς μίαν τῶν πλουσιωτέρων οἰκογενειῶν τοῦ Πέρμου. Ἐμπροσθὸς ἀγαπῶν τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς γεωγραφικὰς ἀνακαλύψεις, διετῆθε τὴν νεότητά του ταξιδεύων. Δυστυχῶς δὲν ἐνέμεινεν εἰς τὰς τολμηρὰς ἐξερευνήσεις, δι' ὧν ἴσως θάναδεικνύετο ἔνδοξος. Ἀνεμίγη καὶ εἰς τὰ πολιτικά καὶ τῷ 1857 ἔγινε διὰ τῶν φίλων του μέλος μιᾶς μυστικῆς ἐταιρίας. Τὰ μέλη τῆς ἐταιρίας ταύτης συνεληφθήσαν καὶ κατεδιώχθησαν ἀπηνῶς, οἱ περισσότεροι δὲ κατεδικάσθησαν εἰς ἰσθμίων ἐξορίαν ἐν Σιβηρία.

Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ κόμης Σέργιος Ναρκίνης, ὁ ὅποιος ἠναγκάσθη νὰπέλθῃ εἰς Γιακούτσκη, τὸν τόπον τῆς ἐξορίας, ἐγκαταλείπων μόνον καὶ ἔρημον τὸν γηραιὸν του πατέρα, τὸν πρίγκηκα Βασίλειον Ναρκίνην, κατοικοῦντα εἰς τὴν ἑπαυλίαν Βάλσκα, παρὰ τὸ Πέρμον.

Μετὰ πένταστὴ διαμονὴν ἐν Γιακούτσκη, ὁ ἐξόριστος κατάρθρωσε νὰ δραπέτευσῃ καὶ νὰ φθάσῃ εἰς Ὀγκρέσκην, ἐκί τῆς ἀκτῆς τῆς ὁμωνύμου θαλάσσης. Ἐκείθεν κατάρθρωσε νὰ ἐπιβιβάσθῃ πλοίου καὶ νὰ προσορμισθῇ εἰς ἕνα λιμένα τῆς Καλλιφορνίας. Οὕτως ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη ὁ κόμης Ναρκίνης ἔζησεν εἴτε εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας, εἴτε εἰς Νέαν Ἀγγλίαν, προσπαθῶν πάντοτε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Ἀλάσκα, ὧστε νὰ δυνηθῇ νὰ εἰσελθῃ εἰς αὐτὴν εὐθὺς ὡς ἔγινετο ἀμερικανικὴ. Ναί! ἡ μυστικὴ του ἐλπίς ἦτο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἑθρόπην διὰ τῆς Σιβηρίας—ἀκριβῶς ὅ,τι ἐπρόσβητο νὰ κάμῃ καὶ ὁ,τι ἔκαμιν ἡ ὁ Κασκαμπέλ. Φαντάζεται τις λοιπὸν τι ἠσθάνθη, ὅταν ἔμαθεν ὅτι ἡ οἰκογένειά ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν ὤφειλε τὴν σωτηρίαν του, ἐσκόπευε νὰ φθάσῃ εἰς τὸν Βερίγγειον Πορθμὸν, διὰ νὰ πε-

ράσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ διακασιτέρα του ἐπιθυμία ἦτο νὰ τὴν ἀπολυθῆσθῃ. Ἀλλ' ἦτο σωστὸν νὰ τὴν ἐκθέσῃ εἰς τὴν μὴν τῆς ρωσικῆς κυβερνήσεως : Ἄν ἀνεκαλύπτετο ὅτι αὐτὴ διηκόλυε τὴν ἐπιστροφὴν ἐνὸς πολιτικοῦ καταδικίου, τὶ θὰ συνέβαινε ; Καὶ ὅμως ὁ πατήρ του ἦτο πολὺ γέρον καὶ ἤθελε νὰ τὸν ἐπανίδῃ...

« Ἐλάτε λοιπὸν, κύριε Σέργιε, μαζί μας καὶ ὁ Θεὸς βοηθὸς ! ἀνέκραξεν ἡ Κορνηλία.

— Ἀλλὰ διατρέχει κίνδυνον ἡ ἐλευθερία σας, φίλοι μου, καὶ ἴσως αὐτὴ ἡ ζωὴ σας, ἂν το μάθουν.

— Ἀδιάρφορον ! ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ. Ἄς ἔχωμεν ἡσυχον τὴν συνείδησίν μας ὅτι ἐπράξαμεν τὸ χρέος μας πρὸς τὸν φίλον μας, καὶ ἂς ἀποθάνωμεν !

— Ἀγαπητέ μου Κασκαμπέλ, πρέπει νὰ το σκεφθῆς...

— Ἐπειτα δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ σας ἀναγνωρίσουν, κύριε Σέργιε. Νὰ ἰδῆτε τί ὄρατα πού θὰ τοὺς γελᾶσωμεν ὅλους αὐτοὺς τοὺς πράκτορας τῆς ρωσικῆς ἀστυνομίας καὶ πῶς θὰ γλυτώσωμεν ἀπὸ τὰ νόχια των...

— Καὶ ὅμως...

— Σταθῆτε... ἐν ἀνάγκῃ ἡμπορεῖ νὰ μεταμορφωθῆτε καὶ εἰς σχοινοβάτην φθάνει νὰ καταδέχεσθε...

— Τί λόγος, φίλε μου !

— Ποιὸς τότε θὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι ὁ κόμης Σέργιος Ναρκίνης ἀποτελεῖ μέλος τοῦ θιάσου Κασκαμπέλ !

— Ἔστω ! δέχομαι, φίλοι μου !... Ναί, δέχομαι καὶ σας εὐχαριστῶ !...

Ὁ Γιάννης καὶ ἡ Καγέττη.

— Ἄ! ἄ! ὡς παρακαλῶ νὰ φήσετε κατὰ μέρος τὰς εὐχαριστίας, εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ. Ὅποτε, κύριε κόμης Ναρκίνη...

— Ὅχι, νὰ μὴ με ἀποκαλιθῆτε οὕτω. Πρέπει νὰ μείνω κύριος Σέργιος δι' ἑσέλους... ἀκόμη καὶ διὰ τὰ παιδιά σας...

— Ἔχετε δίκαιον... εἶνε περιττὸν νὰ το μάθουν... Λοιπὸν, κύριε Σέργιε, θὰ σας κέρω μαζί μου καὶ θὰ σας φέρω εἰς τὸ Πέρμον, εἰδημὶ νὰ μὴ με λέγουν Καίσαρα Κασκαμπέλ !

Με κοίον ἐνθουσιασμὸν ὑπεδέχθησαν τὴν εἰδησιν ὁ Γιάννης, ἡ Καγέττη, ὁ Ἀλέκος, ἡ Ναπολέαινα καὶ ὁ Μακρολέσκας, διὲ ὁ κύριος Σέργιος θὰ τοὺς συνᾶδευε μέχρι τῆς Ἑθρώπης, εἶνε

περιττόν να εἰκώμεν. Τὸ φαντάζεται τις εὐκόλως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

ΧΑΙΡΕ, ΑΜΕΡΙΚΗ!

Καὶ τώρα, ὑπελείπετο μόνον νὰ ἐκτελεσθῆ τὸ προαποφασισθὲν σχέδιον τῆς εἰς Εὐρώπην ἐπιστροφῆς.

Καλῶς ἐξεταζόμενον τὸ σχέδιον τοῦτο παρήγε μεγάλας πιθανότητας ἐπιτυχίας. Ἄρα αἱ τύχαι τοῦ κλάνητος βίου ἦγον τὴν οἰκογένειαν Κασκαμπέλ νὰ διασχίσῃ τὴν Ῥωσίαν, καὶ ἀκριβῶς μάλιστα νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ Πέρμου, ὁ κόμης Σέργιος Ναρκίνης δὲν εἶχε βεβαίως νὰ κάμῃ καλλίτερον, παρὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ μετ' αὐτῆς τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ταξιδίου. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ὑποπτεύσῃ τις ὅτι ὁ πολιτικὸς κατάδικος, ὁ δραπέτης ἐκ Γισκούτσκις εὐρίσκειτο μετὰ τῶν μελῶν ἀκροβατικοῦ θιάσου; Ἄνευ ἀκροτομίας, ἀνευ προδοσίας, ἡ ἐπιτυχία ἦτο ἐξηφαλισμένη, ὅταν δὲ θὰ ἐφθάνεν εἰς τὸ Πέρμον καὶ θὰ ἐπανεβλεπε τὸν πρίγκηπα Βασίλειον Ναρκίνην, ὁ κύριος Σέργιος θὰ ἐκάνονίεν ἐκεῖθεν τὰ κατ' αὐτόν. Ἄφ' οὗ θὰ διήρχετο τὴν Ἀσίαν, χωρὶς νὰ φέρῃ ἐπισθὲν τοῦ ἔγχος, ἱκανὸν νὰ διαγείρῃ ὑπονοίας, θάπαράσιζε πλέον ποῦ θὰ διεψήθητο κατὰ τὰς περιστάσεις.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι, ἐάν, παρὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἀναγνώριζετο κατὰ τὴν ἐκ Σιθηνίας διέλευσίν του, τοῦτο ἠδύνατο νὰ ἔχῃ φοδερὰς συνεπειὰς καὶ δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὴν οἰκογένειαν. Ἐν τούτοις οὔτε ὁ Κασκαμπέλ οὔτε ἡ σύζυγός του ἤθελον νὰ λάθουν. ὅπ' ὄψει τὸν κίνδυνον τοῦτον, εἶνε δὲ βέβαιον ὅτι ἂν ἠρωτῶντο καὶ τὰ τέκνα τῶν θὰ ἐπεδοκίμαζον πληρέστατα τὴν διαγωγὴν τῶν. Ἀλλὰ τὸ μυστικὸν τοῦ κόμητος Ναρκίνη ἐπρεπε νὰ κρατηθῆ αὐστηρῶς. Ὁ συνταξιδιωτῆς τῶν θὰ ἐξηκολούθει νὰ εἶνε δι' ὅλους ἀὸ κύριος Σέργιος καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἀργότερα βεβαίως ὁ κόμης Ναρκίνης θαντήμειβεν ὅπως ἐπρεπε τὴν ἀφοσίωσιν τῶν ἐντίμων ἐκείνων γάλλων, μολοντί ὁ καλὸς Κασκαμπέλ δὲν εἴηται ἄλλην ἀνταμοιβήν, παρὰ τὴν συναίσθησιν τοῦ ὅτι ἐφάνη χρήσιμος εἰς τὸν φίλον του, παρικαίῳν συγχρόνως καὶ τὴν ρωσικὴν ἀστυνομίαν.

Δυστυχῶς, — πρᾶγμα τὸ ὅποιον οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ ἄλλος ἠδύνατο νὰ φαντασθῶσιν — τὸ σχέδιον τῶν θὰ διέτρεχε σοβαρότατον κίνδυνον ἀποτυχίας εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Ἀποδιβαζόμενοι ἐπὶ τῆς ἀντιπερὰν ὁχθῆς τοῦ πορθμοῦ, θὰ ἐξετίθεντο εἰς τοὺς μεγαλύτερους κινδύνους καὶ θὰ συναλαμβάνοντο ὑπὸ τῶν ρώσων ὑπαλλήλων τῆς Σιθηνίας.

Τῷ ὄντι, τὴν ἐπομένην τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν εἶχε καταστρωθῆ τὸ σχέδιον, δύο ἄνδρες συναμίλου περιπατοῦντες κατὰ μῆκος τοῦ λιμένος, εἰς

μέρος, ὅπου τὴν συνομιλίαν τῶν δὲν ἠδύνατο νὰκούσῃ κανεὶς.

Ἦσαν οἱ δύο ἐκεῖνοι μυστικοὶ ὑπάλληλοι, περὶ ὧν ὠμιλήσαμεν ἤδη, τοὺς ὁποῖους ἡ μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν τῆς Εὐδρόμου Οἰκίας παρουσία τοῦ κυρίου Σεργίου εἶχε ξενίσῃ καὶ σκανδαλίσῃ.

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν διαμένοντες ἐν Σίτκα καὶ ἐπιφορτισμένοι τὴν ἐπὶ τῶν πολιτικῶν καταδίκων ἐπαγρότησιν, δὲν ἔπαυον κατασκοπεύοντες τὰ κινήματα τῶν προσφύγων, ἀνακρινούστας τὰ κατ' αὐτοὺς εἰς τὸν διοικητὴν τῆς Ἀλάσκας καὶ συλλαμβάνοντες ὅσους ἐπεχειροῦν νὰ διέλθωσιν τὰ σύνορα. Τῷ σπουδαίῳ λοιπὸν ἦτο ὅτι, καὶ μὲν δὲν ἐγνώριζον προσωπικῶς τὸν κόμητα Ναρκίνην, ἀλλὰ κατεῖχον ἀκριβῆ σημεῖωσιν τῶν χαρακτηριστικῶν του, ἡ ὁποία τοῖς εἶχε δοθῆ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ὁ κατάδικος κατώρθωσε νὰ δραπέτυσῃ ἀπὸ τὴν Γισκούτσκι. Ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ εἰς Πόρτ-Κλαράν, ἐξεπλάγησαν μεγάλως ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ Ῥώσου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος οὔτε ἀπὸ τοὺς τρόπους του οὔτε ἀπὸ τὴν ὄψιν του ἐφαίνετο σχοινοβάτης. Πόθεν λοιπὸν καὶ διατι εὐρίσκειτο μετὰ τῶν σχοινοβατικῶν ἐκείνου θιάσου, ὁ ὁποῖος ἀναχωρήσας ἐκ Σακραμέντου, ἠκολούθει τῷ παραδόχῳ δρομολογίῳ, διὰ νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς Εὐρώπην;

Ἄφ' οὗ ἀπαξ τοῖς ἐγενήθη κάποια ὑπόνοια, ἐνοεῖται ὅτι ἐξήτασαν μετὰ μεγαλητέρας προσοχῆς τὸν κύριον Σέργιον, — με ἀκριβῆ πάντοτε ἐπιφύλαξιν, ὥστε νὰ μὴ ἐνοηθῶσιν ἀπὸ κανένα, — καὶ ἀφοῦ ἐσυμβουλευθῆσαν τὴν σημεῖωσιν, τὴν ἀφορῶσαν τὸν κόμητα Ναρκίνην, ἡ ὑπόνοιά τῶν μετεβλήθη εἰς βεβαιότητα.

— Ναί! εἶνε ὁ κόμης Ναρκίνης! ἔλεγεν ὁ εἰς Προφανὸς παρεϋλάττεν εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἀλάσκας ἕως νὰ γίνῃ ἡ προσαρτησις ὅταν συντηθῆ μετὰ τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ, ἐξηκολούθησε μαζί τῆς τὸ ταξιδίον, διὰ νὰ εἶνε ἀσφαλτέστερος, καὶ ἰδοὺ ὅτι τώρα πρότιθεται νὰ περάσῃ μαζί τῆς εἰς Σιθηνίαν.

— Νά, τί θὰ πῆ καλὴ τύχη! ἀπήνητησεν ὁ ἄλλος. Ὁ κόμης ἠμποροῦσε νὰ μείνῃ ἐδῶ, δηλαδὴ ἐπὶ ἐδάφους ἀμερικανικοῦ, ὅτε δὲν θὰ ἐγίχομεν τὸ δικαίωμα νὰ τον συλλάβωμεν.

— Ἐνθῶ, μόλις κατήσῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ πορθμοῦ, ὑπέλαβεν ὁ πρῶτος, θὰ εὐρεθῆ ἐπὶ ρωσικοῦ ἐδάφους καὶ δὲν θὰ ἠμπορήσῃ νὰ μας διαφύγῃ, διότι θὰ ὑπάγωμεν ἐκεῖ πρῶτῃτα ἀπὸ αὐτὸν νὰ τον ὑποδεχθῶμεν.

— Ἡ σύλληψις αὕτη θὰ μας ὠφελήσῃ καὶ ἠθικῶς καὶ ὕλικῶς, εἶπεν ὁ δεύτερος ὑπάλληλος. Ἀλλὰ πῶς θὰ τα καταφέρωμεν;

— Εὐκόλωτατα. Ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ ἀναχωρεῖ μετ' ὀλίγον, καὶ ἐπειδὴ

φυσικὰ θάκολουθῆσῃ τὸν συντομώτερον δρόμον, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ φθάσῃ εἰς τὸν λιμένα τῆς Νουμάνας. Ἡμεῖς λοιπὸν δὲν ἔχομεν τίποτε ἄλλο νὰ κάμωμεν παρὰ νὰ φθάσωμεν ἐκεῖ πρῶτῃτα ἢ συγχρόνως μετὸν κόμητα Ναρκίνην καὶ νὰ θέσωμεν τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του!

— Καλὰ ἐγὼ ὁμως θὰ ἐπροτιμῶσαι νὰ φθάσωμεν πρῶτῃτα εἰς τὴν Νουμάναν, διὰ νὰ εἰδοποιήσωμεν ἐκεῖ τὴν ἀστυνομίαν ὅπως ἐν ἀνάγκῃ μᾶς δώσῃ χεῖρα βοηθείας.

— Αὐτὸ θὰ κάμωμεν. ἂν δὲν τύχῃ τίποτε ἄλλο ἀκρόκτον, ἀπήνητησεν ὁ πρῶτος ὑπάλληλος. Οἱ σχοινοβάται εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ περιμείνουν ἕως νὰ στερεοποιηθῆ ἀρκετὰ ὁ πορθμὸς, ὥστε νὰ βασιτάσῃ τὴν ἀμαξάν των, ἐνθῶ ἡμεῖς εἰμποροῦμεν νὰ περάσωμεν ὅποτε θέλωμεν. Ἄς μείνωμεν λοιπὸν ἀκόμη εἰς Πόρτ-Κλαράν καὶ ἄς ἐπιτηρώμεν τὸν κόμητα Ναρκίνην. Αὐτὸς δὲν ὑποπτεῖται ὅτι ἀνεγνωρίσθη, ἄλλως τε τὴν παρουσίαν μας ἐδῶ τὴν εὐρίσκει φυσικὴν, διότι καὶ ἄλλοι ρώσοι ὑπάλληλοι εὐρίσκονται ἐτοιμοὶ νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Ἀλάσκαν. Θὰ φύγῃ λοιπὸν, θὰ τον συλλάβωμεν εἰς τὴν Νουμάναν καὶ ἐκεῖθεν θὰ τον στείλωμεν ὑπὸ συνοδείαν εἰς Πετροῦπολιν ἢ εἰς Γισκούτσκιαν.

Ἔπεται συνέχεια.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Η ΞΕΝΟΛΑΤΡΕΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Λοιπὸν, πῶς σᾶς ἐφάνησαν τὰ τελευτάτα ἐκεῖνα τῆς Ίουλιᾶς; Ἦκούσατε γλῶσσαν; ἤκούσατε ἰδέας;

Ἄφ' οὗ ἡ Ίουλιᾶ — εἰς τὸ πείσμα τῆς ἐγὼ θὰ ἐξακολουθῶ νὰ την ὀνομάζω ἑλληνιστί, — ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἀναγινώσκει πλέον τὴν «Διάπλασιν» ἠμποροῦμεν νὰ τα εἰπώμεν ὅπως διόλου μεταξὺ μας, χωρὶς φόβον νὰ τα μάθῃ καὶ νὰ θυμώσῃ. Ἐπὶ τέλους καὶ ἂν θυμώσῃ τί μας μέλει; Ἐγὼ, νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν; μετὰ τὰς τελευταίας μας συνομιλίαις, ἀφ' οὗ εἶδα ὅτι τὸ κακὸν τῆς εἶνε πλέον ριζωμένον καὶ ἀθεράπευτον, δὲν θέλω νὰ την ἔχω φίλην. Ὁμοφύγῳ εἰς τὸ ἐξῆς καὶ αὐτὴν τῆς τὴν καλὴν μέραν, ἀπὸ φόβον μήπως μὴ εἴη κανένα μ. π. ο. ζ. ο. ῤ. ῥ. ἢ κανένα γ. κ. ο. τ. μ. ὀ. ρ. γ. ι. ν. καὶ μου ταραξῆ τὰ νεῦρα πρῶτ-πρῶτ. Ἀποστρέφομαι αὐτήν, ὅπως ἀποστρέφομαι καὶ τὴν τάξιν, τὴν ὁποίαν μιμεῖται, τὴν τάξιν ἢ ὁποῖα τὴν ἐδηλητήρισε.

Μὴ σας φαίνεται ἡ φράσις μου βαρεῖα. Ἰκάρχουν ἰδέαι αἱ ὁποῖαι καταστρέφουν χεῖροτερον ἀπὸ δηλητήρια καὶ το-

αὐται εἶνε αἱ ἰδέαι τῆς τάξεως, τὴν ὁποίαν ἀποστρέφομαι, τῆς τάξεως τῆς Ξενολατρίας καὶ Ξενολατρίδος.

Ἐίμαι Ἕλληνα καὶ ὑπερφανεύομαι διότι εἶμαι Ἕλληνα. Ἀνήκω εἰς τὸ ἀρχαιότατον εἰς τὸ εὐγενέστερον, εἰς τὸ φητενότερον τῶν ἐθνῶν· ἔχω τὴν ὠραιότεραν γλῶσσαν, τὴν ἐνδοξοτέραν ἱστορίαν, τὰς θαυμαστοτέρας παραδόσεις κατοικῶ εἰς τὴν χώραν, τὴν ὁποίαν λαμπρύνει ἡ Ἀκρόπολις καὶ ὁ Παρθενών, ὁ χύνων τὰς θείας του ἀκτίνας εἰς ἄβυσσον τὸν κόσμον, ἀπὸ τῆς ἠθικῆς ὑψηλοτέρας κορυφῆς, τὴν ὁποίαν εἶδεν ἕως σήμερον ἡ ἀνθρωπότης. Εἰπήτε μου ἂν ἡ κυανόλευκος σημαία, ἡ ἀποτελουμένη ἀπὸ τὸ κυανὸν τοῦ ἐξαισίου οὐρανοῦ μας καὶ ἀπὸ τὸ λευκὸν τῶν ἀθανάτων ἀρχαίων μαρμάρων μας, ἂν ἔχῃ εἰς τὸν κόσμον ἀνταξίαν ἀδελφῆν, — ἄλλην σημαίαν ἐκπροσωποῦσαν τὴσὴν ὄψαν, τὴσὴν εὐγένειαν, τὴσὴν ἰδανικὴν!

Καὶ ἐλεετέ λοιπὸν νὰ μὴ ἀγανακτῶσθε βλέπων ἀνθρώπους νὰ αἰσχύνονται διότι εἶνε Ἕλληνας; νὰ ψελλίζουσι ὀλίγας γαλλικὰς ἢ ἀγγλικὰς λέξεις καὶ νὰ νομίζουσι ὅτι κατώρθωσαν τὸ πᾶν; νὰ προσποιῶνται ὅτι δὲν ἠμποροῦν νὰ προφέρουσι τὸ ρ ἢ τὸ κ, καὶ νὰ φαντάζωνται ὅτι ἔγιναν μαρθητοὶ καὶ δοῦναι; νὰ ἐπιτηδῶνται συστηματικῶς περιφρόνησιν πρὸς πᾶν ἑλληνικόν — ἀπὸ τῆς σημαίας μας μέχρι τῶν βιβλίων μας, ἀπὸ τῶν ὀνομάτων μας μέχρι τῶν ἐθνικῶν μας ἐνδυμάτων, ἀπὸ τῶν χορῶν μας μέχρι τῶν παιγνιδίων μας, — καὶ νὰ κορδωνῶνται ὅτι ρεῖ εἰς τὰς φλέβας των τὸ ἀριστοκρατικώτερον εὐρωπαϊκὸν αἷμα; ...

Δὲν εἶνε Ἕλληνας ὁ ἀνθρώποι αὐτοῖ; δὲν θέλουσι νὰ εἶνε, αἰσχύνονται νὰ εἶνε ἔστω. Ἀλλὰ τί εἶνε λοιπὸν; Γάλλοι; ὄχι. Ἀγγλοὶ; ὄχι. Ἰταλοὶ; οὔτε. Δὲν εἶνε τίποτε. Δὲν ἔχουν πατρίδα, δὲν ἔχουν ἐθνικότητα, δὲν ἔχουν σημαίαν. Εἰς αὐτὸ τοὺς ἦγαγεν ἡ Ξενομανία καὶ ἡ Ξενολατρεία. Τοῦλάχιστον ἄς ἀλλάξουν ὑπὸχρότητα, ἄς φύγουν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἄς γίνουσι ὅτι θέλουσι νὰ εἶνε χωρὶς νὰ ἐντρέπωνται. ...

Τοὺς ἀποστρέφομαι αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, — τοὺς ἀποστρέφεσθε καὶ σεῖς εἰμαι βέβαιος. Μακρὰν ἀπὸ αὐτοῦ, καλὰ μου ἑλληνόπουλα! μακρὰν μὴ σας ποτίσουν μετὸ δηλητήριον τῶν ἰδεῶν των! Ἄν ποτὲ τοὺς ἀπαντήσῃτε, ἂν ποτὲ τοὺς συναναστραφῆτε, φυλαχθῆτε μὴ πάθητε ὅτι, καὶ ἡ δυστυχὴς ἐκείνη Ίουλιᾶ. Ἐνθυμῆσθε τὴν θέσιν τῆς, ἡ ὁποία τῆ ἀπηγόρευσε ν' ἀναγινώσκῃ ἑλληνικὰ βιβλία; Ἡ θεία αὕτη ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνθρώπων, περὶ τῶν ὁποίων σᾶς ἐμίλω. Αὕτη κατέστρεψε καὶ τὴν ἀνεψίαν τῆς καὶ τὴν ἔκαμε μίαν Ζουλιᾶν, ἕνα παπαγάλον γαλλίζοντα, ἕνα αὐτόματον λαλοῦν χωρὶς νὰ αἰσθάνεται, χωρὶς νὰ

αἰσθάνεται, χωρὶς νὰ ἔχῃ ψυχὴν καὶ καρδίαν. Ἰδικὴν τῆς.

Δυστυχῆς Ίουλιᾶ! Ποῖος θὰ σε θεραπεύσῃ τώρα; Ποῖος θὰ σου ἀποδώσῃ ὅτι ἔχασες; Ποῖος θὰ σε μάθῃ νὰ γαπῆς τὴν πατρίδα σου καὶ τὴν γλῶσσαν σου; Ποῖος θὰ σε κάμῃ πάλιν ἑλληνοπούλαν; ὦ, ἀλλοίμονον! Σοῦ ἔκαμαν μεγάλο κακὸν, παιδί μου. Ἀπὸ τὴν μητέρα σου νὰ σ' ἐχώριζαν, δὲν θὰ σου ἔκαμαν τόσον κακόν. Τώρα σ' ἐχώρισαν ἀπὸ τὴν μεγάλην σου μητέρα, ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν σου πατρίδα. Καὶ αὐτὸς ὁ χωρισμὸς δὲν ἔχει φεῦ! ἐπιστροφήν. Εἶνε ὁ χωρισμὸς τοῦ μίσους, ὁ χωρισμὸς τῆς περιφρόνησεως, ὁ χωρισμὸς τῆς Ξενολατρίας. Δὲν σε ἀποστρέφομαι πλέον, σὲ λυποῦμαι, δυστυχῆς Ίουλιᾶ! Δυπηθῆτέ τὴν καὶ σεῖς, μικροὶ μου φίλοι. Καὶ ἂν ποτε ἰδῆτε παιδίον ἢ κοράσιον μετὴν θέσιν καὶ μετὰς ἰδέας τῆς Ίουλιᾶς, λυπηθῆτέ το. Θὰ εἶνε πολὺ δυστυχισμένον. ...

Σᾶς ἀσπάζομαι.

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΟΜΒΡΕΛΛΑ

ἮΝ πρῶταν ἐκείνην, μολοντί κανὲν σύννεφον δὲν ἐφαίνετο εἰς τὸν οὐρανόν, ἡ Μαρίκα ἐπέμεινε καὶ καλὰ νὰ πάρῃ μαζί τῆς τὴν ὀμβρέλλαν τῆς. Ἦτο ὠραία μεταξὺ τῆ ὀμβρελλίτσα, τὴν ὁποίαν Ἰσα-Ἰσα τὴν προτεραίαν τῆς εἶχε χάρισῃ ὁ νουνός της, καὶ ἡ μικρὰ ματαιόδοχος ἀνυπομονοῦσε νὰ τὴν ἐπιδείξῃ εἰς τὰς συμμαθητρίδας τῆς. «Ναί, πάρε τὴν, τῆς εἶπε καὶ ἡ Ἀνθούλα, ἡ μικροτέρα τῆς ἀδελφῆ' ποῖός το ζεύρει, ἀργότερα ἠμπορεῖ ν' ἀβρέχῃ.»

Καὶ ἔτσι ἐξεκίνησαν καὶ αἱ δύο διὰ τὸ σχολεῖον καμαρωτὰ-καμαρωτὰ. Ἡ Μαρίκα ἐκρατοῦσε τὴν ὀμβρέλλαν, ἀλλὰ μετὴν ἰδίαν ὑπερφάνεταν ἐδάδιζε πλησίον τῆς καὶ ἡ Ἀνθούλα, χωρὶς νὰ ζηλεύῃ διόλου.

Αἱ μικραὶ συμμαθητρίαι τῶν ἐκήνησαν καὶ ἐθαύμασαν ἀρκετὰ τὴν μεταξὺ τῶν ὀμβρέλλαν. Ἄλλ' ἐνοεῖται ὅτι ὕστερα ἀπὸ ὀλίγον ἔπαυσε κάθε λόγος περὶ αὐτῆς καὶ ἤρχισεν τὸ μάθημα. Αἱ μικραὶ ἀδελφαὶ ὁμως δὲν ἐπρόσεχαν διόλου καὶ καθεμία ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς ἐκύτταζε κρυφὰ τὸν οὐρανόν, παρακαλοῦσα ἀπὸ μέσα τῆς νὰ βρέξῃ. Ἐξαφνα ὁ οὐρανὸς ἐσκεπάσθη ἀπὸ σύννεφα καὶ ἤρχισεν νὰ πικτῆ βροχὴ ραγδαίωσάν, ἀκριβῶς τὴν ὥραν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ σχολάσουν. Τὶ εὐτυχῆς σύμπτωσις! Ἡ Ἀνθούλα

ἐπηδόσα ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς. Ἡ Μαρίκα ἀνέλαβεν ἦθος σοβαρὸν καὶ ἐπρότεινε εἰς ἑλὰς τὰς συμμαθητρίδας τῆς νὰ τὰς συνοδεύσῃ ἕως τὸ σπίτι μετὴν ὀμβρελλάν τῆς. Αἱ περισσότεραι, ἀρκετὰ φρόνιμοι, ἠρνήθησαν λέγουσαι ὅτι καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ περιμείνουν ἕως νὰ παύσῃ ἡ βροχὴ. Ἐν τούτοις μία ἐδέχθη τὴν πρότασιν καὶ ἡ Μαρίκα εἶπε πρὸς τὴν Ἀνθούλαν:

— Πρέπει, βλέπεις, νὰ συνοδεύσω ὡς τὸ σπίτι τῆς τὴν Ἀγλαΐτσα. Σὺ θὰ με περιμένῃς ἐδῶ λιγάκι καὶ ἀμέσως θὰ γυρίσω.

— Καίμην Μαρίκα. φοβοῦμαι μὴ περάσῃ ἡ βροχὴ.

— Ἄ, μπᾶ! μπᾶ! Ὡς βρέχῃ ὡς τὸ βράδυ. Ἀλλὰ καὶ ἂν περάσῃ, σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ σου ἀνοίξω τὴν ὀμβρέλλαν μου.

Καὶ ἔφυγε μετὴν Ἀγλαΐτσαν.

Ἡ ὀμβρελλίτσα μόλις ἐσκεπάζε τὰ δύο κεφαλάκια. Ἐπειτὰ ἡ μικρὰ Μαρίκα δὲν ἤξευρε νὰ τὴν κρατῆ καλά, πότε τὴν ἔφερε πολὺ δεξιᾶ, πότε πολὺ ἀριστερᾶ καὶ ἡ ραγδαία βροχὴ ἐπίπτε σκεδὸν ὅλη ἐπάνω των. Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ σπίτι τῆς Ἀγλαΐτσας ἦσαν καὶ αἱ δύο μούσκευμα.

Ἡ μητέρα τῆς δὲν ἐφάνη διόλου εὐχαριστημένη. «Πῶς ἔγινες ἐτοί; τῆς εἶπε. Ἐπρεπε νὰ περιμένῃς νὰ στείλω νὰ σε πάρω! Ἀνόητη! — Ἐγὼ εἶχα ὀμβρέλλα, εἶπεν ἡ Μαρίκα, ἐγὼ τὴν ἔφερα. ...

— Σ' εὐχαριστᾷ πολὺ, κορίτσι μου. εἶπεν ἡ μητέρα τῆς Ἀγλαΐτσας, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ ὀμβρέλλα σου δὲν χωρεῖ δύο.»

Καὶ ἐπῆρε μέσα τὴν θυγατέρα τῆς, διὰ νὰ τὴν ἀλλάξῃ. Ἡ Μαρίκα ἐπέστρεψε γρήγορα εἰς τὸ Σχολεῖον. Εἰς τὴν θύραν εἶδε τὸ ἀγοράκι τῆς ἐπιστατρίδας, ποῦ ἐπερίμενε. «Θὰ βγῆς ἔξω, Γιαννάκη; τὸν ἠρώτησεν.

— Ναί, περιμένω νὰ παύσῃ ἡ βροχὴ γιὰ νὰ πάγω νὰ τροχίσω αὐτὸ τὸ ψαλίδι τῆς μητέρας.

— Ἐλα νὰ σε πάγω 'στοῦ τροχάρη, ἐγὼ ἔχω ὀμβρέλλα.»

Ἡ Μαρίκα ἐπέστρεψε γρήγορα εἰς τὸ Σχολεῖον. Εἰς τὴν θύραν εἶδε τὸ ἀγοράκι τῆς ἐπιστατρίδας, ποῦ ἐπερίμενε. «Θὰ βγῆς ἔξω, Γιαννάκη; τὸν ἠρώτησεν.

— Ναί, περιμένω νὰ παύσῃ ἡ βροχὴ γιὰ νὰ πάγω νὰ τροχίσω αὐτὸ τὸ ψαλίδι τῆς μητέρας.

— Ἐλα νὰ σε πάγω 'στοῦ τροχάρη, ἐγὼ ἔχω ὀμβρέλλα.»

Ἡ Μαρίκα ἐπέστρεψε γρήγορα εἰς τὸ Σχολεῖον. Εἰς τὴν θύραν εἶδε τὸ ἀγοράκι τῆς ἐπιστατρίδας, ποῦ ἐπερίμενε. «Θὰ βγῆς ἔξω, Γιαννάκη; τὸν ἠρώτησεν.

— Ναί, περιμένω νὰ παύσῃ ἡ βροχὴ γιὰ νὰ πάγω νὰ τροχίσω αὐτὸ τὸ ψαλίδι τῆς μητέρας.

— Ἐλα νὰ σε πάγω 'στοῦ τροχάρη, ἐγὼ ἔχω ὀμβρέλλα.»

Ἡ Μαρίκα ἐπέστρεψε γρήγορα εἰς τὸ Σχολεῖον. Εἰς τὴν θύραν εἶδε τὸ ἀγοράκι τῆς ἐπιστατρίδας, ποῦ ἐπερίμενε. «Θὰ βγῆς ἔξω, Γιαννάκη; τὸν ἠρώτησεν.

«Νά με, 'Ανθοῦλα, ἦλθα. Βρέχει ἀκόμη, ἔννοια σου! 'Ελα, πάμε γρήγορα! — 'Ελα λοιπόν, κ' ἐγὼ περιμένω τόσην ὄραν! 'Ελεγά πως θά παύση ἡ βροχὴ καὶ ἐλάττω! » εἶπεν ἡ 'Ανθοῦλα.

Τὼντι ἡ βροχὴ ἤρχιζε νὰ κοπάη. Ἄλλα τὰ κορίτσια ἐπερνούσαν ἐπιτήδες κάτω ἀπὸ τὰς ὑδρορροάς. Ὁ ἄνεμος ὁμῶς ὁ ἄπολος ἐδίωκε τὰ νέφη, ἀναποδογύρισε ἔξωθεν τὴν ὀμβρέλλαν καὶ ἔσπασεν ἕνα τῆς σόρμα. Δὲν ἤμπορεσάν πλέον νὰ τὴν ἀνοίξουν. Ὅταν ἐφθίσαν εἰς τὸ σπίτι, ἡ 'Ανθοῦλα ἦτο καταβεγμένη, ἡ δὲ Μαρίκα... ἐνόμιζε κανείς ὅτι εἶχε κολυμβήσῃ χωρὶς νὰ βγάλῃ τὰ φορέματά της.

Ὅταν τὰς εἶδεν εἰς τοιαύτην κατάστασιν ἡ γραία ὑπηρετρία, ἔβαλε τὰς φωνάς: «Χριστὲ καὶ Παναγία! Γιατί νὰ ἐλάττω με τέτοια βροχὴ; Ἐγίνατε λούτσα, ὡς τὸ κουκάμισο! Πῶ! πῶ! τί θά πῃ ἡ μαϊμά σας σάν ἔλθῃ! Καλλίτερα ποῦ λείπει. Εἶνε 'ς τὸ σπίτι τῆς γιαιγιάς σας... Ἐλάτε, ἐλάτε γρήγορα νὰ σας ἀλλάξω, μὴ ἀρρωστήσετε. Θὰ σας βάλω τὰ νυκτικά σας κουκάμισα καὶ τὰ φορέματα τοῦ σπιτιοῦ. Γρήγορα! »

Δὲν ἔκαμαν ἀντίστασιν καμμίαν. Ἐπειτα ὀλίγον τὰς ἐμαλλε. Φθάνει ποῦ ἐχάρησαν τὴν ὀμβρέλλαν των. »

Ἄλλα νὰ ποῦ ἦλθεν εὐθὺς καὶ ἡ τιμωρία ὅλης αὐτῆς τῆς ματαιοδοξίας καὶ τῆς τρέλλας.

Ἡ γιαιγιά των ἔστειλε τὸν ὑπηρετῆν

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

Προχθές τὸ ἀπομεινήμερον, ἐξηπλωμένος εἰς τὴν πολυθρόνισαν τοῦ δωματίου μου, ἐγὼ ὁ 'Ανανίας, ψυχογυιὸς τῆς Διαπλάσεως (νέα σύστασις δι' ὄσους τυχὸν δὲν ἀνέγνωσαν τὰ κατ' ἐμὲ εἰς τὰς Κυριακάς) ἀνεγίνωσα τὰ τελευταία φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως». Μ' ἔλκει πολὺ ἡ ἀλληλογραφία, καὶ αὐτὴν ἀνεγίνωσα μὲ περισσώτερον ἐνδιαφέρον. Ἐκτός τοῦ ὅτι βλέπω συχνὰ ἐκεῖ καὶ τὸ ὄνομά μου, — καὶ ἰδοὺ μία εὐκαιρία νὰ διακηρύξω καὶ ὁ ἴδιος ὅτι δὲν εἶμαι διόλου δυσηρεστημένος κατ' ἐλαίνων, οἱ ὄσοι μὲ λέγουν ἄσχημον, — μὴ ἀρέσει νὰ συναναστρέφωμαι νοερώς μὲ τοὺς μικροὺς φίλους τῆς «Διαπλάσεως», νὰ ναιγινώσκω τὰ ἔξυπνά των λογάκια, νὰ μαυθάνω τὰς κλίσεις των καὶ τὰς ὀρέξεις των, νὰ βλέπω τὰ λεπτά καὶ εὐγενῆ αἰσθηματά των...

Καὶ ἀφ' οὗ ἐτελείωσα τὴν διασκευαστικὴν αὐτὴν ἀνάγνωσιν, ἐστήριξα τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν ράχιν τῆς πολυθρόνας καὶ μὲ τὰ μάτια καρφωμένα εἰς μίαν ζωγραφίαν τῆς ὀροφῆς, ἐπροσέκθησα νὰ κοιμηθῶ. Δὲν τὸ κατέρθωσα ὁμῶς, μ' ὄλην τὴν μεσημεριάτικὴν ἡσυχίαν, ἡ ὁποία ἐπεκράτει εἰς ὅλο τὸ σπίτι. Ἐνας περιέργος ρεμβασμὸς μὲ ἐκρατοῦσε τὰ μάτια ἀνοικτά. Ὀνειρευόμην ἔξυπνος. Καὶ τί ἔβλεπα εἰς τὸ παράδοξον αὐτὸ ὄνειρον θὰ σας τὸ εἶπω ἀμέσως.

Πρῶτα πρῶτα μὲ ἐφάνη ὅτι ἡ χονδροειδὴς ζωγραφία τῆς ὀροφῆς ἐξηλείφθη καὶ ὅτι ἦλθε μία μικρὴ κόρη μ' ἀλληνικὴν ἐνδυμασίαν, μὲ χρωστῆρα καὶ μὲ πυξίδα εἰς τὴν χεῖρα, καὶ ἐζωγράφισε μίαν ἄλλην εἰκόνα, πολὺ ὄραιότεραν, παριστάσαν τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὸν Παρθενῶνα. Τὴν Ἑλληνίδα αὐτὴν Καλλιτέχνηδα ἔβλεπεν ἐργαζομένην μετ' ἐνδιαφέροντος ζωηροῦ ἕν παιδίον, τὸ ὅποσον ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἐφαίνετο Θαυμαστῆς τῶν Ὁραίων Τεχνῶν. Καὶ ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ἡ εἰκὼν, προσέφερεν εἰς τὴν Καλλιτέχνηδα μίαν Ὁραίαν Ἀνθοδέσμη, ὡς βραβεῖον, ἡ ὁποία ἀπετελεῖτο — τὸ ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλά, — ἀπὸ μίαν Μαργαρίταν, ἀπὸ μίαν Ἀνεμώνην τῆς Πεντέλης, ἀπὸ μίαν Λευκὴν Βιολέταν, ἀπὸ ἕν Ἐρυθρὸν Τριαντάφυλλον, ἀπὸ ἕν Ταπεινὸν Ἴον, ἀπὸ μίαν Δάφνην, ἀπὸ ἕν Μῆ με Λησιμόνει, ἀπὸ ἕν Λευκὸν Ρόδον, καὶ ἀπὸ ἕνα... Χρυσοῦν Στάχυον.

— Εὐτυχὴς Ὀνητή, εἶπα κατ' ἐμαυτόν, αὐτὴ ἡ κόρη ποῦ ζωγραφίζει τόσον ὄρατα καὶ τῆς διδουν τόσον ἔξοχα δῶρα! Ἄλλα διὰ νὰ θάλλουν μαζί δια αὐτὰ τὰ ἄνθη, τὸ ἄνθος τῆς Ἀνοι-

ξως μαζί μὲ τὸ ἄνθος τοῦ χειμῶνος, καὶ διὰ νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἕνας Χρυσοῦς Στάχυος, θὰ πῇ ὅτι ἦλθεν ὁ Χρυσοῦς Αἰὼν!

— Εἶπέ μᾶλλον ὁ Χαλασμὸς τοῦ Κόσμου! ἤκουσα νὰ λέγῃ πλησίον μου μίαν λεπτὴν καὶ εἰρωνικὴν φωνήν. Στρέψας δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶδα ἐκπληκτος μίαν ὄρασαν ἀργυροχρῶν μαρίδαν.

— Εἶσαι Μαρίδα τοῦ Φαλήρου; τῆς εἶπα.

— Μάλιστα, ἀγγελόμορφη Ἀνανία.

— Καὶ πῶς ἦλθες εἰς;

— Μὲ τὴν Αὐραν τοῦ Φαλήρου, εἶπε μειδιώσα.

— Δὲν εἴξευρα ὅτι εἶσαι τόσο ἐλαφρά, ὥστε νὰ σε κινή καὶ αὐτὴ ἡ ἀδρα καὶ αὐτὸ τὸ ἥσυχον Ἀεράκι... Ἄλλὰ εἶπέ μου, σὲ παρακαλῶ, ἀπὸ πότε ὀμιλοῦν τὰ φάρια;

— Ἀφ' οὗτου, μὲ ἀπήντησεν ἡ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου, ὑπάρχουν καὶ Παχεῖς Τσίροι.

Καὶ ξεκαρδισμένη ἀπὸ τὰ γέλια, ἠπλώσε τὰ... πτερύγιά της καὶ ἐξηφανίσθη.

— Ἐσὺ εἶσαι ὁ Μικρὸς Διάβολος, εἶπα, ἐνῶ τὴν ἔβλεπα νὰ φεύγῃ μὲ ταχύτητα Ἀκαμάτου Πόδηλάτου εἰς κανένα Μαραθῶνιον Δρόμον. Τί Ὀλυμπιονίκης θανεδεικνύετο μὲ αὐτὰ τὰ πτερύγια!

Ἐστρεφα πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς μου πρὸς τὴν ὀροφήν. Ἄλλη ὀπτασία ἐκεῖ ἐπάνω. Ἐβλεπα ἕν πολὺ παράδοξον τοπίον ἀπὸ βουνὰ καὶ ἀπὸ θαλάσσης. Ὁ Παγωμένος Ὀκεανὸς ἐσυνόρευε παραδόξως μὲ τὸν Εἰρηνηκὸν καὶ μὲ τὸν Ἐξέεινον Πόντον, καὶ τὸν ἠσπάζετο μάλιστα τὸ Ρεῦμα τοῦ Ἑλλησπόντου συνηνοῦτο μὲ τὸ Κῦμα τῆς Μυκόνου. Εἰς τὸ βάθος ἐφαίνετο ὁ Τυμμηστιὸς Χιονισμένος. Ἐκεῖ πλησίον διακρίνετο καὶ ἡ Ὁραία Κέρκυρα, καὶ ἄνωθεν αὐτῆς περιέπτωτο μὲ γλυκὺν βόμβον μίαν Μέλισσα, Κερκυραϊκὴ βεβαίως. Μακρὰν ἰχθυογραφεῖτο ἡ Ἡρωικὴ Πάργα καὶ ἡ Δοξασμένη Ἰδη, εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ὁποίας ἐκάθητο μία Κόρη καὶ εἰς Ἀνδρείος Στρατιώτης τὸ δὲ Σοῦλι ἔστειλε μίαν Φλογεράν Ἀκτίνα, ἡ ὁποία ἐκόσμηε ὡς Οὐράνιον Τόξον τὴν ὄλην εἰκόνα... Καὶ ὁμῶς ἦτο νύξ, γλυκεῖα Ἀττικὴ Νύξ. Ἐφαλλε, γλυκέως ἐμνύρετο ἡ Ἀηδὼν τοῦ Κολωνοῦ καὶ ἡ Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου καὶ εἰς τὸν βαθὺν Ἀττικὸν Οὐρανὸν ἔλαμπον ὡς ἀδάμαντες ὁ Πολιχὸς Ἀστὴρ καὶ οἱ ἀστερισμοὶ τῆς Μεγάλης Ἀρκτοῦ καὶ τῆς Λύρας τοῦ Ἀρίονος. Ὡ, τί Ἐσπερινὴ Γαλήνη!

Ἄλλ' ἔξωθεν τὸ ἄσμα των δύο ἀηδῶνων, τὸ τέρπον κάθε Εὐαίσθητον Καρδίαν ἔπαυσε, καὶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἐρή-

μου ἀντήχησαν οἱ βρυχηθμοὶ δύο λέοντων. Ὁ εἰς ἦτο Λέων τῆς Ἀφρικῆς, ὁ ἄλλος ἦτο Λέων... Ἀφρικανικός. Τί περιέργον, ἀλλὰ καὶ τί φοβερόν. Κρύος ἰδρῶς μὲ περιέλουσε καὶ ἐκλείσα τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Ὅταν τοὺς ἤνοιξα πάλιν, νέαν εἰκόνα μὲ παρουσίασαν ὁ ρεμβασμὸς.

Ἐβλεπα ἕν οἰκοδῆμημα μεγαλοπρεπές, ἕνα γὰρ, ἕν Πάνθεον. Ἐπὶ τοῦ ἀετώματός του ἔστατο ὁ Φοῦβος Ἀπόλλων, μὲ τὴν λύραν του καὶ μὲ τὴν καλλονὴν του, βλέπων με εἰρωνικῶς, ὡς νὰ μὲ ἔλεγε:

— Τί ἄσχημὸς που εἶσαι, καί μένε Ἀνανία!

Ἐκεῖ πλησίον ἠγείρετο πάνοπλος ὁ Κολοσσὸς τῆς Ρόδου καὶ ἐντὸς τοῦ Πανθέου διέκρινε τὰς μορφὰς θεῶν, ἡρώων, ποιητῶν, βασιλέων, μεγάλων ἀνδρῶν... Νὰ ὁ Πανελλήνιος Ζεὺς, νὰ ἡ Θέτις, νὰ ὁ Κόδρος, νὰ ὁ Κοραῖς, νὰ ὁ Στράβων, νὰ ὁ Σαῖξπηρ, νὰ ὁ Μούκιος Σκεβόλας, νὰ ὁ Πλάτων, νὰ ἡ Γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ, καὶ πόσοι ἄλλοι καὶ πόσοι! Ἀδύνατον νὰ τοὺς διακρίνω ὅλους μέσα εἰς ἐκεῖνον τὸν συνωστισμὸν, καὶ προκάντων ἀδύνατον νὰ τοὺς ἐνθυμηθῶ. Εἰς μάτην ἐρευνῶ διὰ τοῦ βλέμματός, γίνομαι δηλαδὴ Ἐρευνητής. Μόνον μίαν Φίλεργον Χελιδόνα βλέπω, ἡ ὁποία, βοηθουμένη ἀπὸ μίαν Ἀκανθυλλίδα, κτίζει τὴν φωλεάν της ὅπο τὸ ἀέτωμα τοῦ Πανθέου.

— Ἀνανία! Ἀνανία! Τίχ-Τάχ! κοιμάσαι; ἔξυπνα!

Ἦτο ἡ φωνὴ τῆς Μάρθας, ἡ ὁποία μὲ ἐκτυποῦσε τὴν θύραν καὶ ἐφώναζεν ἀπέξω. Τί κρῖμα! ὁ ρεμβασμὸς ἐτελείωσεν. Ἐτριφα τὰ μάτια καὶ ἐσηκώθηκα. Τίποτε πλέον. Τί ἐσήμαινον ὅλα αὐτά; Τί ἦτο τὸ ὄνειρον, τὸ ὅποσον εἶδα ἔξυπνος; Ἠρώτησα ἕνα Καλὸν Γείτονα, ἀλλὰ δὲν ἤμπορεσα νὰ μὲ το ἐξηγήσῃ. Ἠρώτησα τὴν Ἀγάπην καὶ αὐτὴ, γελῶσα, μὲ παρέπεμψεν εἰς τὸ Μαντεῖον τοῦ Τροφωνίου καὶ εἰς τὸν Τειρεσίαν.

Μικροὶ φίλοι καὶ φίλαι τῆς «Διαπλάσεως». Ἡμπορεῖτε νὰ μὲ το ἐξηγήσετε σεις; Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ συγχρότισις, αὐτὴ ἡ ἀδελφοποίησις, αὐτὴ ἡ συνένωσις, ὄλων αὐτῶν των παραδόξων καὶ ἀσυμβιβάστων ὄντων, των ἀνθρώπων, των πτηνῶν, των ζώων, των θαλασσῶν, των πόλεων, των θεῶν, των ἡρώων, των ποιητῶν; Ἐχει καμμίαν συμβολικὴν ἔννοιαν ὁ ρεμβασμὸς μου; ἐπιδέχεται καμμίαν ἐξηγήσιν; ἀφορᾷ τὸ παρὸν; ἀφορᾷ τὸ μέλλον; τί;

Πολὺ ἐπεθύμουν νὰ κοῦσω τὴν γνώμην σας.

Ἄν θέλετε τὴν γράφετε εἰς τὴν «Διαπλάσιν», καὶ τὰ ξαναλέμε.

ΤΑ ΣΚΥΛΑΚΙΑ ΚΑΙ Η ΓΡΗΑ ΣΑΥΡΑ
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Τὸ Α' Σκυλάκι — (Βλέπον μίαν σαύραν.) Γαῦ! Γαῦ! Φλόξ, ἀδελφοῦλα μου. Ἐλα νὰ ἰδῆς ἕνα σκυλάκι, πολὺ μικρότερον ἀπὸ ἐμᾶς
Τὸ Β' Σκυλάκι — Γαῦ! Γαῦ! Αὐτό, καλέ, εἶνε μωρὸ! Βλέπεις, ἔκτορ, ποῦ δὲν μπορεῖ ἀκόμη νὰ περπατήσῃ καλὰ-καλὰ; Ἴδες ὁμῶς τὴ μακρὰ οὐρά που ἔχει ἀπὸ τώρα!

Τὸ Α' Σκυλάκι — Πάμε νὰ το χαιρετίσωμε;
Τὸ Β' Σκυλάκι — Ναι, ναί, πάμε. (Πλησιάζουν καὶ τὰ δύο).
Τὸ Α' Σκυλάκι — (Πρὸς τὴν Σαύραν) Καλὴ μέρα, μικρὸ μου, τί κάνεις, καλὰ;

Ἡ Σαύρα. (Ἐπιληκτος διὰ τὴν προσφώνησιν.) Καλὴ μέρα σας, πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ...

Τὸ Α' Σκυλάκι — (Κατ' ἰδίαν) Βλέπω καὶ μιλεῖ καλὰ αὐτὸ τὸ μωρὸ.
Τὸ Β' Σκυλάκι — (Πρὸς τὴν Σαύραν) Ὁ μπαμπᾶς καλὰ, ἡ μαϊμά καλὰ; Πῶς σε λένε;

Ἡ Σαύρα. — Ὅτε μπαμπᾶ ἔχω, οὔτε μαϊμά... οὔτε ὄνομα.
Τὸ Β' Σκυλάκι. — Τὸ καίμενο τὸ σκυλάκι... τόσῳ μικρὸ καὶ δὲν ἔχει γονεῖς!... Τὸ ἄφησαν δὲ καὶ ἀβάπτιστο!

Ἡ Σαύρα. (Γελῶσα) Καλέ, τί λέτε 'κει; Γιὰ σκυλάκι μὲ πέρνετε; Μιὰ γρηὰ σαύρα, σάν κ' ἐμένα, τὴν πήρατε γιὰ σκυλάκι;

Καὶ τὰ δύο Σκυλάκια. — Μπα! Μπα! Δὲν εἶσαι μωρὸ σκυλάκι; Δὲν θὰ μεγαλώσῃς ἐσὺ παιά; Δὲν θὰ σου δώσουν ὄνομα; Δὲν θὰ γίνῃς σάν κ' ἐμᾶς, νὰ παίζωμε μαζί;

Ἡ Σαύρα. — Ἀφήστε με, κουτάβια μου, ἡσυχῇ. Ἐγὼ τώρα πηγαίνω νὰ ἐξομολογηθῶ, γιατί ἀπὸ μέρα σὲ μέρα περιμένω τὸ θάνατο, καὶ σεις μου λέτε γιὰ παιγνίδια; Πηγαίνετε νὰ μάθετε τὸν κόσμο γιατί δὲν τον ξεύρετε!

Τὸ Α' Σκυλάκι. — (Πρὸς τὴν ἀδελφὴν του.) Καλὰ τὴν ἐπάθαμε. Πάμε τώρα νὰ τα ποῦμε τῆς μαϊμάς νὰ γελῶσῃ.

Τὸ Β' Σκυλάκι. — Πάμε. Γαῦ! Γαῦ! Καλὴ ψυχὴ, γρηὰ Σαύρα!

νὰ ἐρωτήσῃ ἂν ἐσχόλασαν τὰ παιδιὰ, διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ σπίτι της, ποῦῆσαν καὶ ἄλλα παιδιὰ μαζευμένα, νὰ παίξουν.

— Νὰ τῆς τῆς κυρίας σου, εἶπεν ἡ γραία ὑπηρετρία, ὅτι τὰ παιδιὰ ἦλθαν μούσκεμα ἀπὸ τὸ σχολεῖον καὶ φοβοῦμαι νὰ τα βγάλω ἔξω μὴν κρυάσουν!

Ἄ! Καλὰ νὰ πάθουν!

ΠΗΡΑΙ ΔΥΟ

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Διόσκου]

Εἰς τῆς ζωῆς τὸν δρόμον ὁ ἄνθρωπος ἔς τὸν ὄμον δύο σακκοὺς φέρνει· ἀλλὰ ἢ μίαν γέρνει ἔς τὰ στήθη του, κ' ἢ ἄλλην — βαρῶν ἢ πιὸ μεγάλην — γυρμένην εἶνε ἔς τῆς πλάτης μὴ καὶ ἢ δύο εἶνε ἀπὸ κακὰ γεμάτες.

Αὐτὸ ὅμως διαφέρει ἢ μίαν ἀπὸ τὴν ἄλλην, ὅτι ἢ ἐμπρὸς του φέρει τὰ ὄσα σφάλλουν ἄλλοι· ἐνῶ ἢ πιὸ γεμάτη τοῦ εἶνε εἰς τὴν πλάτη γυρμένη, ἔχει ὄσα ὁ ἴδιος ἔχει κάμην με ἔργον ἢ με γλώσσα.

Γι' αὐτὸ με δίχως κόπον ὄσοι ἔχουν κακὸν τρόπον, βλέποντες μόνον ὄσα κακὰ οἱ ἄλλοι ἔχουν, με τὴν κακὴν τὸν γλῶσσαν τοὺς ἄλλους κατατρέχουν· τὰ σφάλματά των ὅμως νὰ ἰδοῦνε δὲν ἀφίνει... ὁ ὑψηλὸς τῶν ὄμων.

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΗΤΗΜΑ]

[Συνέχεια ἴδε σελ. 182]

Αὐστηρὰ ἦτο ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τῆς λαίδης Ἐνσορτ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξηκόντιζον βλέμματα ὄξεια, ὡς αἰχμὰς καρφίδων. Ἐπέτρεψεν ἐν τούτοις εἰς τὸν υἱὸν τῆς νὰ τὴν ἀσπασθῆ κατόπιν ἐπαρουσίας τὴν κεραιάν τῆς καὶ πρὸς τὴν νόμην τῆς με τὴν ψυχράν, τὴν παγετώδη αὐτὴν ἐρώτησιν:

— Τί κάμνεις, Λαύρα;

Ἡ κυρία Ἐνσορτ ἐκατακοκκίνισεν, ἐπροσπάθησε νὰ κρατηθῆ καὶ εἶπε:

— Μητέρα, ἰδοὺ ὁ Φίλιππος, ὁ θετός μας υἱὸς ἔλπιζω ὅτι θὰ τὸν ἀγαπήσετε.

— Παιδί μου, προσέθεσε στραφεῖσα πρὸς τὸν Φίλιππον· αὐτὴ ἡ κυρία εἶνε ἡ μητέρα μας, θὰ τὴν ἀγαπᾷς ὅπως καὶ ἐγὼς.

Ὁ Φίλιππος ἐπροχώρησε με θάρρος καὶ ἔτεινε μετὰ τὴν μικρὰν τοῦ χεῖρα πρὸς τὴν γραφάν.

Ἡ λαίδη Ἐνσορτ ἐφῆρεσε τὰ γυαλιά της, ἐκύττιξε καλὰ τὸ παιδίον με ὑπεροψίαν καὶ ἤγγισε μάλιστα τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων του, λέγουσα ξηρῶς καὶ με κάποιαν εἰρωνείαν:

— Αὐτὸ λοιπὸν εἶνε τὸ νέον μέλος τῆς οἰκογενείας μας; Δὲν βλέπω διδύλου,

Ἐβουάρδε, τὴν ὁμοιότητά που λέγεις. Αὐτὸ τὸ παιδί εἶνε πολὺ μελαγχροινόν· ὁ υἱὸς μου εἶχε ὠραῖον χρῶμα!

Ὁ Φίλιππος ὀπισθοχώρησεν. Ἐξ ἐνστικτοῦ ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι ἡ γρατὰ ἐκείνη τὸν ἐχθρεύετο. Τὰ χεῖλη του ἐτρεμον καὶ ἐκύτταξε τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Ἐνσορτ με παράπουνον.

Ἡ κυρία Ἐνσορτ ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὄμων τοῦ παιδίου καὶ με τρυφερότητα, πλέον ἐμφαντικὴν τοῦ συνήθους, τῷ εἶπεν:

— Ἐλα, χρυσὸ μου, νὰ ἰδῆς τῆς ὠραίας εἰκόνας που εἶνε ἐδῶ καὶ ἄφησε τὸν πατέρα σου νὰ ὁμιλήσῃ με τὴν λαίδη Ἐνσορτ.

— Αὐτὴ ἡ εἰκὼν, ἐξηκολούθησε χαμηλοφώνως, ὀδηγήσασα τὸ παιδίον ἐνώπιον τῆς εἰκόνας ὠραίου ἀξιώματιοῦ ἐν στολή, εἶνε τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ κυρίου Ἐνσορτ, ὁ ὁποῖος ἐφρονεῖτο εἰς τὸν Ἀνεθωτικὸν πόλεμον. Ὁ πατέρας σου λέγει ὅτι σοὺ ὁμοιάζεν ὅταν ἦτο εἰς τὴν ἡλικίαν σου. Ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ κρίνω, διότι δὲν τὸν ἐγνώρισα. Ἀλλὰ ὁ κύριος Ἐνσορτ μοῦ εἶπε ὅτι ἀπὸ τὴν πρώτην φορὰν ποῦ σε εἶδε τοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν αὐτὴ ἡ ὁμοιότης.

Εἰς τὸ ἐξάμηνον διάστημα, τὸ ὁποῖον εἶχε παρέλθῃ ἀφ' ἧς ὁ Φίλιππος τῆς Ἀντωνίας εἶχε γίνῃ Φίλιππος Ἐνσορτ, τὸ παιδίον εἶχε κάπως μεταβληθῆ. Ἡ ἔκφρασις τῆς παιδικῆς χαρᾶς ἢ ὁποία διεχύνετο ἐπὶ τοῦ ὠραίου τοῦ προσώπου καὶ ἡ ὁποία εἶχεν ἐξασφαισθῆ ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς ἀγαπητῆς του θείας, δὲν ἐπανῆλθεν εἶχε μεγαλώσῃ, εἶχεν ὑψηλώσῃ. Ἡ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου, ὁ ἀήρ τῶν βουνῶν, ὅπου ἐπὶ κολλοὺς μῆνας εἶχε διαμείνῃ, — διότι καθὼς εἴπωμεν, οἱ θεοὶ γονεῖς του δὲν ἦλθον κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν Νέαν Ὀρλεάνην εἰς τὴν Νέαν Ὀρχην, ἀλλ' ἔκαμον διαφόρους ἐν τῷ μεταξύ σταθμούς, — ἡ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου ἔκαμεν ἀκόμη βαθύτερον τὸ χρῶμά του, τὸν εὐνάμωσε, τὸν ἀνέπτυσεν. Ἦτο ὠραῖον παιδίον καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ὀλίγον ἐπιφυλακτικόν, ὀλίγον ψυχρὸν ὅταν εὐρίσκετο μετὰ ξένων, ἀλλ' οὐδέποτε ἀδέξιον ἢ ἐπιτετηθευμένον, ἢ κακοαναθετραμμένον.

Οἱ θεοὶ γονεῖς τοῦ Φίλιππου ἦσαν πολὺ εὐχαριστημένοι ἀπὸ αὐτόν. Πορφυρογέννητος βασιλόπαις νὰ ἦτο, δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ οὐτε ὠραιότερους τρόπους, οὐτε εὐγενεστέρους κλίσεις, οὐτε τρυφερώτερα αἰσθητάματα, καθὼς δὲ ἔλεγεν ἡ κυρία Ἐνσορτ, ἦτο παιδίον ἀξιαγάπητον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐτίμα οἰανδήποτε οἰκογένειαν. Νὰ εἴπωμεν ὅτι δὲν ἐνθυμέτο τὴν προτέραν του ζωὴν, θὰ ἦτο ψεύθος. Ὡ, πολλάνκις, κατὰ τὰς ὠραίας ἐκείνας ἡμέρας τοῦ φθινοπώρου, τὰς ὁποίας διήρχετο μετὰ τῶν γονέων του,

ἐνεθυμήθη καὶ τὸν κῆπον τῆς ἐκαύλεως Δετράδα, καὶ τὴν Δέαν καὶ τὴν Κελίαν καὶ τὸν Αἰλυβελ. Ἡσθάνετο ἐπίσης τὴν ἐλλείψιν τοῦ Καρδιναλίου καὶ τοῦ Σκόπτου, τὰ ἄσματα τῶν ὁποίων τὸν ἐξυπνοῦσαν ἄλλοτε κάθε πρωΐ. Πολλάνκις ἔτυχε, διερχόμενος ἀπὸ κανὲν δάσος, νὰκούσῃ παρόμοιον κελάδημα Ἐνόμιζε τότε ὅτι οἱ πτερωτοὶ του φίλοι τὸν εἶχαν ἀκολουθήσῃ καὶ προσεπάθει νὰ τὸν εἶδῃ διὰ μέσου τῶν δένδρων... Μολοπότι ἢ πρὸς τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Ἐνσορτ ἀγάπη του ἠῤῥαζεν. ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, δὲν ἔβλεπε τὴν ὄραν νὰ ἐπανῆθῃ τοὺς φίλους του τοὺς ἀγαπητοὺς καὶ τὰ ἀγαπημένα του μέρη.

Τὰς τρυφεράς του ἐκμυστηρεύσεις τὰς ἔκαμεν συνήθως εἰς τὰ «παιδιά» τοῦ πατέρ' Ἰωσήφ:

— Ἐννοια σας καὶ θὰ γυρίσωμεν γρήγορα εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην, τοῖς ἔλεγεν ὁ πάτερ Ἰωσήφ θὰ ξαναγυρίσῃ, θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ ἀνοιχθὴ καὶ θανθίσουν πάλιν ἡ τριανταφυλλίαι καὶ ἡ γιασεμίαι.

Καὶ τὸν κόπον αὐτὸν τῆς ἐπανόδου, τὴν νοσταλγίαν του, δὲν τὸν ἐνεπιστεύετο εἰς κανένα ἄλλον. Ἀπεναντίας πρὸς ὁλοῦς, καὶ προπάντων πρὸς τοὺς θεοὺς του γονεῖς, ἐφαίνετο φαιδρὸς καὶ εὐχαριστημένος, συναισθανόμενος ὅτι θὰ ἦτο ἀχάριστος, ἂν τοὺς ἄφινε ποτὲ νὰ ἐνοήσουν ὅτι δὲν ἦτο τελείως εὐτυχὴς μαζί των, ὅτι ἔλειπε ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν τοῦ κατὰ τι.

Ἐνῶ ἀκόμη ἡ κυρία Ἐνσορτ καὶ ὁ Φίλιππος ἔβλεπον τὰς εἰκόνας, εἰσῆλθεν ἡ μικρὰ κληρονόμος, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς παιδαγωγοῦ. Μόλις τὴν εἶδε τὸ παιδίον, ἐνόμισεν ὅτι ἔβλεπε καμμίαν ἀπὸ τὰς ὠραίας ἐκείνας κοῦκλας, τὰς ὁποίας ἐθαύμαζε τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων εἰς τὰς προθήκας τῶν μεγαλοκρεπῶν καταστημάτων τῆς Νέας Ὀρλεάνης. Ἡ Λουκία ἐφόρει κυανὴν μεταξίνην ἐσθῆτα, στολισμένη με δαντέλλας τόσο λεπτὰς, ποῦ ἐνόμιζε ὅτι τὰς εἶχεν ὀφράνη νεράιδες. Αἱ μεταξίνας περικνημίδες τῆς εἶχον τὸ ἴδιον χρῶμα καὶ ἡ κόμη τῆς ἐκίπτε ἐπὶ τῶν ὄμων τῆς εἰς ὠραίους βοστρύχους.

Τῆς εἶχον μάθῃ ὅτι ἦτο γνώρισμα ἀριστοκρατικῆς καταγωγῆς τὸ νὰ εἶνε εὐγενὴς πρὸς ὄλους. Διὰ τοῦτο ἔχαίρει τισε τὸν θεόν τῆς καὶ τὴν θείαν τῆς πολὺ ἐπιδεικτικῶς, καὶ τοὺς ἠρώτησε περὶ τῆς υγείας των καὶ περὶ τοῦ ταξιδίου των, μιμουμένη τὸ ἦθος, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο καὶ ἡ μάμμη τῆς, ὀμλοῦσα πρὸς ξένους. Κατόπι, κλησιάζασα τὸν Φίλιππον, τῷ ἔτεινε τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων τῆς, ἀπαράλλακτα ὅπως εἶχε κάμην καὶ ἡ λαίδη Ἐνσορτ, λέγουσα με τὴν ἐπιτετηθευμένην τῆς φωνήν, ἡ ὁποία οὐδὲν εἶχε τὸ παιδικόν: «Πῶς εἶσθε; Χαίρω πολὺ πού σας βλέπω».

Κατόπι ὀπισθοχώρησεν ἐν βῆμα καὶ

ἐκώτταξε προσεκτικῶς τὸ παιδίον με τοὺς ὄξεις φαίους ὀφθαλμούς της, τοὺς σκιαρομένους ὑπὸ βλεφαρίδων πυρρῶν.

Δὲν ἐτάραξε διδύλου τὸν Φίλιππον ἢ συμπεριφορὰ αὐτῆ. Τὸ παράδοξον ἐκεῖνο κοράσιον τὸν διεσκέδαζε πολὺ. Δι' αὐτὸν ἦτο τὸ ἴδιον, ὡς νὰ ἔστατο ἐνώπιόν του ἡ κοῦκλα τῆς βιτρίνας καὶ νὰ τῷ ἔλεγεν: «Πῶς εἶσθε;» Καὶ τοῦ ἤρχετο νὰ σὴν ἔλαφρῶς κανένα τῶν ξανθῶν ἐκείνων βοστρύχων, διὰ νὰ ἰδῇ τί θὰ συνέβαινεν ἄλλ' ἀντίστη εἰς τὸν πειρασμόν. Ἄλλως τε τὴν στιγμήν ἐκείνην ἡ λαίδη Ἐνσορτ τὸν ἐκώτταξε κατὰ τρόπον, ὁ ὁποῖος πολὺ ὀλίγον τὸν ἐνεθάρρυνε πρὸς ἀπεισιότητα. Τὴν δυσηρέσειε ὁ συγχρωτισμὸς τῶν παιδίων καὶ ἡ ἰδέα ὅτι θὰ εἰσῆρχοντο μαζί-μαζί εἰς τὴν τραπεζαρίαν. Ἀ, τέτοιο πρᾶγμα, δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ ποτέ. — Ἐννοια σου κ' ἐγὼ ξέρω, ἐπέσειθη. — Καὶ διὰ νὰ μὴ ἀνακτυθῆ καμμία οἰκειότης μεταξὺ των, τὰ ἐτοποθέτησεν εἰς τὰ δύο ἀντίθετα ἄκρα τῆς μακρᾶς τραπέζης.

Ἐν τούτοις, μεθ' ὅλην τὴν ἀκαταδεξίαν τῆς Λουκίας, ὁ Φίλιππος ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἐλκυόμενον πρὸς τὸ κοράσιον. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τῆ ἐρριπτε φιλικὰ βλέμματα, ἀνωθεν τῶν δοχείων τῶν καρπῶν καὶ τῶν ἀνθέων. Ἡ Λουκία ἐκάθητο εἰς μίαν ὑψηλὴν παρέκλαν κλησίαν τῆς παιδαγωγοῦ τῆς. Ὁ Φίλιππος διεσκέδαζε πολὺ ποῦ ἔβλεπε μίαν κυρίαν τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τῆς δεσποινίδος Ἄλβυ, νὰ μεταχειρίζεται με τόσο σεβασμὸν ἐν παιδίον, ἐνῶ ἡ Ἐλένη ἢ θαλαμηπόλος τῆς, ἔστατο ὀρθία ὀπισθὲν τῆς, ἐτοιμὴ νὰ ἐκτελέσῃ πᾶσαν τῆς διαταγὴν, νὰ πρὸλαβῆ πᾶσαν τῆς ἐπιθυμίαν, ὁ δὲ οἰκονόμος ὑπεκλίνετο ἐδαρταίως ὁσάνκις ἡ μικρὰ κατεδέχετο νὰ τῷ ἀπευθύνῃ τὸν λόγον.

(Ἔπειτα συνέχεια)

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΑ ΕΡΙΦΙΑ ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΡΟΒΑΤΩΝ

Βασιλεὺς τις, περιοδεῶν ποτὲ ἀνά τὸ βασιλείον του, ἐπεσκέφθη καὶ τὰς φυλακὰς μῆας πόλεως.

Ἠρώτησε τὸν πρῶτον κατάδικον, διὰ ποίαν αἰτίαν εἶχε καταδικασθῆ, καὶ ἔλαβε τὴν ἐπομένην ἀπάντησιν:

— Εἶμαι ἄθως, Μεγαλειότατε! Ὅτε τὸν ἄνθρωπον που λέγουν ἐφόνευσα, οὐτε κανὲν ἄλλο κακὸν ἔκαμα εἰς τὴν ζωὴν μου. Ἄν μου χαρίσετε τὸ ὑπόλοιπον τῆς κοινῆς μου, θὰ πράξετε ἔργον ὑψίστης δικαιοσύνης. Δικαιοσύνη! Δὲν ὑπάρχει δικαιοσύνη εἰς τὴν χώραν σας, Μεγαλειότατε, καὶ οἱ δικασταὶ σας ὄλοι εἶνε διὰ κρέμασμα.

Ὁ Βασιλεὺς ἐμειδίασεν, ὑπεσέθη νὰ ἐξετάσῃ τὴν δικογραφίαν καὶ μετέβη εἰς

ἄλλον κατάδικον. Ἡ αὐτὴ ἐρώτησις ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως, ἡ αὐτὴ ἀπάντησις ἐκ μέρους τοῦ κατάδικου. Κατόπι ἐρωτᾷ τρίτον, ἐρωτᾷ τέταρτον, ἐρωτᾷ πέμπτον... ὄλοι τὰ ἴδια. Ἐνόμιζε εἰς ὅτι, ὅσα ἔμαθον ὅτι θὰ τοὺς ἐπισκεφθῆ ὁ βασιλεὺς, ὄλοι οἱ κατάδικοι ἔκμαον συμβούλιον καὶ ἀπεφάσιον νὰ δώσουν τὴν αὐτὴν στερεώτητον ἀπάντησιν εἰς τὴν προβλεπομένην ἐρώτησιν τοῦ βασιλέως. Μόνον ὁ κατάδικος, τὸν ὁποῖον ἠρώτησε τελευταῖον, ἀπήντησε κατ' ἄλλον τρόπον. Ὁὗτος εἶχε τὸ ἦθος ταπεινόν· δὲν ἐτόλμησε οὐτε καν νάτεινισῃ τὸν βασιλέα καὶ οἱ λόγοι του διεκόπτοντο ἀπὸ στεναγμούς:

— Εἶμαι ἔνοχος, Μεγαλειότατε! ἔλεγεν. Εἰς στιγμήν παραφορᾷς ἀγρίας διέπραξα τὸ ἐγκλημα καὶ τὸ ὁμολογῶ. Δικαίως με καταδικάσαν καὶ οὐτε ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ μου χαρίσετε τὸ ὑπόλοιπον τῆς κοινῆς μου. Μεγαλειότατε, εἶμαι ἀμαρτωλὸς. Μετανοῶ δι' ἐμοῦ, ἐπράξα καὶ ἔλπιζω μόνον νὰ συγχωρηθῶ εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Τότε ὁ βασιλεὺς, στραφεὶς πρὸς τοὺς συνοδευόντας αὐτόν, εἶπε:

— Πραγματικῶς ὁ ἄνθρωπος αὗτος εἶνε πολὺ κακὸς καὶ δὲν εἶνε σωτὴρ νὰ συνασπρέσεται με τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους που εἶδα ἐδῶ μέσα. Φοβοῦμαι μήπως ἡ συνασπρόφῃ του διαφθεῖρῃ τὰ χρηστά των ἦθη. Νὰ τὸν βγάλετε ἀμέσως ἀπὸ τὴν φυλακὴν. Τὸ Εὐαγγέλιον δὲν λέγει ὅτι πρέπει νὰ χωρίζωμεν τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐριφίων; Ἄς χωρίσωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς. — προσέθεσεν ὁ βασιλεὺς μετῴδων, — τὸν ἔνοχον ἀπὸ τοὺς ἀθῶους.

Ο ΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝ

Κτίστης δὲν ἐμένα ἄλλος πουθενά δὲν θὰ βρεθῆ. Κτίστης εἰμ' ἐγὼ μεγάλος ποῖός μοιρεῖ νὰ τ' ἀρνῆθῃ;

Ἔχω σχέδιο, ἰδὲ το, καὶ ξυλάκια ἔστὸ κοῦτί, τῶνα ἴσως ἔστ' ἄλλο θέτω ὅπου κι' ὅπως τ' ἀπαιτεῖ.

Ἀπὸ τὰ θεμέλια ἀρχίζω, φθάνω ἔστιν ἀκροκορφή· θέλει Παρθενῶνα κτίξω θέλει τὴν Ἁγίαν Σοφίαν.

Θέλει κτίξω ἕνα παλάτι γιὰ μίαν εὐμορφὴν ξανθὴ πού τὴν ἐθαλά ἔς τὸ μάτι πρὶν ἀκόμη γεννηθῆ.

Κ' ἐπειδὴ ἀργὸς νὰ μείνω δὲν το ἔχω δὲ καλὸ ὅπως μόνος μου τὰ στήνω Ἐστὶ μόνος τα χαλῶ.

[Ἐκ τῶν τοῦ Γ. Μ. ΒΙΖΗΝΟΥ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μητέρα τοῦ Τοῦτοῦ ἔχει δυνατόν κοινὸν παλόν καὶ ὁ μικρὸς Τοῦτος κλαίει, κλαίει. — Μὰ ἐσύ τί ἔχεις; τὸν ἐρωτᾷ ὁ πατέρας του. Καὶ ὁ Τοῦτος, ἐπικύνων τὴν μητέρα του: — Μοῦ ποιεῖ τὸ κεφάλι... τ. η. ε.

Ἐσθλή ἐκ τῆς Κ. Λαυτοπούλου.

Ἡ μητέρα τοῦ μικροῦ Κωστανῆ τὸν μαλόνει που δὲν εἶνε ἐφρόνιμος.

— Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ κάμνῃς δρακτα, τῷ λέγει, οὐτε κρυφά μου, διότι ὁ Θεὸς βλέπει τὰ πάντα.

— Ἄ, ὄσο γὰρ τὸ Θεὸ δὲν με μέλει, ἀπαντᾷ ὁ Κωστανῆς; ὁ Θεὸς εἶνε καλὸς καὶ δὲν μαρτυρᾷ τίποτε!

Ἐσθλή ἐκ τῆς Φοιβαλίτου Κόρης.

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ

Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς, Δάσφρη, διὰ τοὺς νέους φίλους που μοῦ ἐτύχησαν. Τὰς δύο δραχμὰς τὰς ἔδωσα εἰς τὴν Ἐσθίαν. Διὰ λόγους τοὺς ὁποῖους δὲν δύναμαι νὰ σοῦ εἴπω ἐνταῦθα, ἀδυνατῶ νὰ δεχθῶ τὴν πρότασιν σου καὶ νὰ κάμω εἰς τοὺς φίλους μου ἔκκλησιν. Τὴν ὑπόσχεσιν που σοῦ ἔδωσα ἄλλοτε, θὰ ἐκτελέσω, ἀλλὰ ἔχει ὀλίγη ὑπόμονη.

Εἶμαι εὐτυχὴς διότι σοῦ ἤρσαν τόσοι εὐκαίμοι τοῦ Παιδικοῦ Θεάτρου Ἀνθισμένη Παιδεία. Τὸ εἶδημα τοῦ φθάνου εὐρίσκειται εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ τιμᾶται φρ. 3, 50.

Πολὺ μοῦ ἤρσα καὶ ἡ ἐπιστολή σου καὶ τὸ φευδάνυμόν σου, ἀγαπητὴ μου Δάσφρη. Θέλω νὰ μου γράψῃς συχνὰ, νὰ σηματοῖνῃς δὲ καὶ τὴν ἡλικίαν σου εἰς τὰς λύσεις, ὥστε νὰ ἤξέρω με ποίαν τάξιν διαγωνίζεσαι.

Τὸ εἶς ἡμερῶν γραμματάκι μου ἔστειλαν ὁ φίλος μου Καλαμάς Κόσμον· Φιλτάτη Διάπλασις. Καυχώμαι ὅτι εἶμαι Ὀρθόδοξος ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ἤθελα νὰ εἶμαι Διαμαρτυρούμενος... κατὰ τῆς Μαρίας τοῦ Φαλήρου. Ἄν τὴν ἐγνώρισα, θὰ τὴν ἐτηγάριζα καὶ θὰ τὴν ἐρωτῶγα. Τὸ ἀνέκδοτον τὸ ὁποῖον τόσοι ἀσυνείητος ἀποδίδει εἰς ἐμὲ, τὸ ἤκουσα μετὰ πάλλας — εἶνε δὲ γνωστότατον, — ἀλλ' οὐδέποτε τὸ εἶπα. Εἶνε ἀληθὲς δὲ τῷ γὰρ καμμίαν φορὰν εἰς τὰ Ἐσθία-τόρια τοῦ Φαλήρου με τὸν πατέρα μου ἀλλ' οὐδέποτε ἐζήτησα οὐτε ὀρθογραφικὰ λάθη, οὐτα... ξαναλεῖται φραγῆ. Δὲ ἀσπάζομαι. Καλαμάς Κόσμον. — Νὰ ἰδοῦμεν τώρα πῶς θὰ δικαιολογηθῆ ἡ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου.

Τὸ δὲ Σαρδαναπαλάκι τοῦ ὁποῖου ἐδημοσίευσας εἰς τὸ 23 φύλλον τὸ πρῶτον ζωγραφικὰ δοκίμια μου γράφει: «Ἀλήθεια, καλὴ Διάπλασις, δὲν ἔγνωρισες ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα; Καὶ ὅμως σοῦ εἶνε πολὺ γνωστά. Ἐκεῖνος ὁ κύριος μετὰ τὸ μπα-στουῖν εἶνε ὁ δευτεροῦς καὶ ἐκδότης σου, ὁ κ. Ν. Παπαδόπουλος, ἡ διπλανὴ σου κυρία εἶνε ἡ ἀδελφὴ σου, ἐκείνη που μοῦ κάμνει τόσο χα-δια ὅταν ἔρχομαι εἰς τὸ γραφεῖόν σου (νομίζω ὅτι τὴν λέγουν κυρίαν Μαρίαν) τὸ ἔλλο κορίτσι εἶνε ἕνα που το βλέπω πάντα μαζὶ του, (ὡς καμμία ἀδελφὴ τοῦ Ἀναλίου) καὶ ὁ ἄλλος κύριος εἶνε ὁ συνεργάτης σου κύριος Ἐνθωπύλιος, που ἔχει τὸ Παιδικὸν Θεάτρον. Τοῦς εἶδα μίαν ἡμέραν εἰς τὸ Ζαπτεῖον ὄλους ἔτσι, καὶ σὺν ἀγύρισα εἰς τὸ σπίτι μου ζωγράφισα. Πιὸ ὕστερα θὰ σοῦ σταίλω καὶ ἄλλα πράγματα. Πολὺ καλὰ, Σαρδαναπαλάκι μου, πολὺ καλὰ.

Ἐπρωτίμιστα, ἀγαπητὴ Ἀρσάκη, νὰ σοῦ σταίλω τὸ ζητηθὲν Παιδικὸν Θεάτρον ἀφ' ὅπου, ὡς βλέπεις, δὲν ἦντο καταλόγον συνεισφορῶν. Δὲ ἀνασπάζονται ἔσως ἀσπάζονται, κ' ἐγὼ μαζὶ. Ὅραϊόν ἦτο καὶ τὸ ἄλλο φευδάνυμον, Νύμφη τοῦ Ἀλέγισου, ἀλλ' ἀφ' ὅπου μοῦ ἔδωκε τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς, ἐπρωτίμιστα αὐτὸ που μοῦ

